

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sak/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1021201240
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Hatalová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:1021201240.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Mariána Fečíka a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky): D. O., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť J., bytom Q. č. X, XXX XX W., právne zastúpená JUDr. Petrom Schmidlom, advokátom, AK so sídlom Záhorácka 11/A, 901 01 Malacky, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Krížna č. 44, 812 72 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného Č.p.: PPZ-HCP-BA2-2021/008305-016 zo dňa 23.06.2021, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/200/2021-66 zo dňa 20. apríla 2022 takto

rozhodol:

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky mení rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/200/2021 - 66 zo dňa 20. apríla 2022 tak, že rozhodnutie žalovaného Č.p.: PPZ-HCP-BA2-2021/008305-016 zo dňa 23. júna 2021 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobkyni priznáva nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania ako aj konania pred správnym súdom.

odôvodnenie:

I.
Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Oddelenie cudzineckej polície PZ v Bratislave (ďalej aj ako „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím Č. p.: PPZ-HCP-BA6-960-014/2020-TPC zo dňa 11.11.2020 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“) zamietlo podľa § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 404/2011 Z. z.“) žiadosť žalobkyne zo dňa 24.06.2011 o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky.

2. Žalovaný napadnutým rozhodnutím Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2021/008305-016 zo dňa 23.06.2021 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“) prvostupňové rozhodnutie podľa § 59 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov zmenil tak, že výrok prvostupňového rozhodnutia zo znenia „žiadosť účastníka konania podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona o pobyte cudzincov zamietla“ na znenie „žiadosť účastníka konania podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. h) zákona o pobyte cudzincov zamietla“. Zároveň žalovaný zamietol odvolanie účastníčky konania.

3. Žalovaný napadnuté rozhodnutie odôvodnil tak, že v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu nemohli byť uvedené konkrétne dôvody, pre ktoré správny orgán dospel k záveru o existencii dôvodného podozrenia, že účastníčka konania pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu. Pri posúdení získaných dôkazov správny orgán zastal názor, že je dôvodné zamietnuť žiadosť účastníčky konania podľa § 48

ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z., nakoľko hlavným podkladom napadnutého rozhodnutia bola informácia utajovaného charakteru, ktorej pôvodcom je SIS. V tomto prípade bola použitá správna úvaha. K zmene výroku rozhodnutia odvolací orgán pristúpil z dôvodu, že dňa 01.05.2018 nadobudol účinnosť zákon č. 108/2018 Z. z. a dňa 01.01.2019 zákon č. 376/2018 Z. z. Správny orgán na základe predložených dokladov a zo zistených skutočností preskúmal dôkazovú situáciu a v danom prípade predmetné ustanovenie uplatnil práve z dôvodu takej činnosti cudzinca, ktorá napína skutkovú podstatu odôvodňujúcu zamietnuť žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky podľa § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z. Ustanovenie § 48 ods. 2 písm. h) citovaného zákona je kogentným ustanovením, čo znamená, že správny orgán nemá možnosť správnej úvahy z dôvodu, že dôraz v ustanovení je položený na slovo zamietne. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ policajný útvar zistí, že sú naplnené dôvody na zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky, nemá inú možnosť iba žiadosť o udelenie trvalého pobytu zamietnuť.

II.

Konanie na Krajskom súde

4. Krajský súd v Bratislave preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie v intenciách žalobných bodov a dospel k záveru, že je potrebné žalobu žalobkyne zamietnuť. Krajský súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že oba orgány verejnej správy pri posudzovaní danej veci nesporne aplikovali ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z. a na tieto sa opakovane odvolávali. Uvedené jednoznačne vyplýva z oboch napadnutých rozhodnutí, teda aj z druhostupňového rozhodnutia Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2021/008305-016 zo dňa 23.06.202, kde žalovaný použité citovaných ustanovení niekoľkokrát konštatoval. Je ale nutné uviesť, že žalovaný nepostupoval správne, keď na posudzovaný prípad aplikoval aj ustanovenie § 48 ods.2 písm. h) zákona, pretože tento postup nebol pre žalobkyňu priaznivejší. Napriek tejto formálnej chybe považoval správny súd rozhodnutie žalovaného za udržateľné z hľadiska zákonnosti, pretože reflektovalo komplexnosť dôvodov posudzovaného prípadu.

5. Správny súd teda konštatoval, že rozhodnutie pri zistenom nedostatku nezrušil, aby sa zopakoval tretíkrát administratívny proces o žiadosti žalobkyne (začal v roku 2011) a odstránila formálna vada, ktorá nemôže prívodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods.1 písm. g) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „S.s.p“), pretože správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci ako i z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., pretože správny súd porušil právo sťažovateľky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa jej názoru

- žalovaný pri aplikácii ustanovenia § 48 ods. 2 písm. h) zákona o pobyte cudzincov neprihliadol na prechodné ustanovenie § 131a ods.1 zákona o pobyte cudzincov,
- sťažovateľka považuje právne posúdenie veci správnym súdom za nezákonné a porušujúce právo na spravodlivý proces,
- správny súd vôbec riadne neodôvodnil použitie ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, kde s prihliadnutím na neúčinnosť § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov sťažovateľka dáva do pozornosti ustanovenie § 135 ods. 1 S.s.p., kde sa zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu posudzuje podľa právnych predpisov účinných v čase vydania napadnutého rozhodnutia,
- podľa jej názoru sú uvedené rozhodnutia absolútne nezákonné a odporujú rozhodnutiu správneho súdu ako aj rozhodnutiam iných súdnych autorít (PL. ÚS č. 8/2016 zo dňa 12.12.2018),
- žalovaný sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/107/2019-51 zo dňa 04.12.2019,
- žalovaný vo svojom rozhodnutí neuviedol ani len podstatu dôvodov týkajúcich sa ohrozenia bezpečnosti štátu, ktoré majú tvoriť základ rozhodnutia o zamietnutí jej žiadosti o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území SR.

7. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III.

Konanie pred kasačným súdom

8. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky uznesením, sp. zn. 1Sak/17/2022 zo dňa 21.11.2023, konanie o kasačnej sťažnosti sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/200/2021-66 zo dňa 20.04. 2022 postupom podľa § 100 ods. 2 písm. a) Správneho súdneho poriadku v účinnom znení (ďalej len „SSP“) prerušil.

9. Prerušenie kasačného konania Najvyšší správny súd Slovenskej republiky odôvodnil tým, že v obdobnej veci vedenej na najvyššom správnom súde pod sp. zn. 2Sak/2/2021 bol podaný návrh na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 48 ods. 2 písm. h) a § 125 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s ustanovením čl. 1 ods. 1, s čl. 12 ods. 1 a ods. 2, s čl. 13 ods. 4, s čl. 46 ods. 1 a 2, s čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

10. Návrh na začatie konania bol Ústavnému súdu Slovenskej republiky doručený 08.03.2022. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. PL. ÚS 17/2022-33 z 13.12.2022 prijal návrh Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie v celom rozsahu a nálezom PL. ÚS 17/2022-96 zo dňa 13.12. 2023 rozhodol, že ustanovenia § 33 ods. 6 písm. o) a § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel.

11. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky po rozhodnutí Ústavného súdu SR PL. ÚS 17/2022-96 zo dňa 13.12.2023 uznesením sp. zn. 1Sak/17/2022 zo dňa 26.02.2025 rozhodol o pokračovaní v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľky, podanej proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

Konanie pred kasačným súdom po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 17/2022-96 zo dňa 13. decembra 2023

12. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) postupom podľa § 492 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho správneho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31.03.2025 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

13. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2021/008305-016 zo dňa 23.06.2021 ako i jeho zrušenia z dôvodu nezákonnosti.

14. Ako bolo uvedené vyššie Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom PL. ÚS 17/2022-96 zo dňa 13.12.2023 rozhodol, že ustanovenia § 33 ods. 6 písm. o) a § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

15. Vyhlásením v zbierke zákonov má nález ústavného súdu vydaný v konaní o súlade právnych predpisov okamžité právne účinky: - právne predpisy, ich časti alebo jednotlivé ustanovenia, o ktorých ústavný súd rozhodol, že nie sú v súlade s ústavou, ústavnými zákonmi, ale s medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky, a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „s ústavou“), strácajú svoju účinnosť, t. j. ich aplikácia sa „zastavuje“ a nemajú žiadne právne účinky.

16. Ako uvádza ústavný súd v náleze bodoch 97 - 101 nálezom PL. ÚS 17/2022-96 „Ústava v čl. 125 ods. 3 prikazuje zákonodarcovi t. j. orgánu, ktorý vydal taký právny predpis nesúladný s ústavou, uviesť ho do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu do súladu s ústavou, ak ide o „podzákonné právne predpisy“ [čl. 125 ods. 1 písm. b) a c) ústavy] aj s inými zákonmi a ak ide o predpisy uvedené v čl. 125 ods. 1 písm. d) ústavy, aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. „Sankciou“

za nesplnenie tejto povinnosti je strata platnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo jednotlivého ustanovenia po márnom uplynutí šiestich mesiacoch legislatívnej pasivity zákonodarcu (normotvorcu) od vyhlásenia nálezu v zbierke zákonov. Podľa čl. 125 ods. 3 ústavy ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlad, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali, sú povinné do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia. Podľa čl. 125 ods. 6 ústavy rozhodnutie ústavného súdu vydané podľa odseku 1 sa vyhlasuje spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Právoplatné rozhodnutie ústavného súdu je všeobecne záväzná. V zmysle čl. 144 ods. 2 ústavy je právny názor ústavného súdu obsiahnutý v tomto náleze pre navrhovateľa záväzný. Pokiaľ ide o právny názor, ktorým je zákonodarcu v dôsledku vyhlásenia tohto nálezu viazaný pri plnení svojej povinnosti uviesť zákon do súladu s ústavou (čl. 125 ods. 3 druhá veta ústavy, § 91 ods. 2 zákona o ústavnom súde), tento je na základe skôr prezentovaných záverov ústavným súdom vyjadrený v zmysle potreby redukcie zákonného textu v rozsahu ústavného nesúladu konštatovaného prvou časťou (bod 1) výroku tohto nálezu. Taký účinok je primárne vyvolaný už stratou účinnosti ústavným nesúladom zasiahnutých ustanovení, a to dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. V tomto prípade (oproti povinnosti zákonodarcu legislatívne reagovať na derogačný nález ústavného súdu v kontexte predmetného právneho záveru) zástupne platí, že aj v prípade nevypustenia dotknutých ustanovení zo zákonného textu prostredníctvom legislatívneho procesu stratia po šiestich mesiacoch platnosť. V prípade normatívneho zásahu zákonodarcu v súlade s čl. 125 ods. 3 ústavy (§ 91 ods. 2 zákona o ústavnom súde) stratia platnosť už nadobudnutím účinnosti „redukčnej“ zmeny zákona. Zo strany zákonodarcu je totiž navyše potrebné reflektovať a do právnej úpravy premietnuť aj požiadavku vyjadrenú v bode 70 (v obsahovom kontexte bodu 72) tohto odôvodnenia reflektujúcu relevantnú judikatúru ústavného súdu, z ktorej možno rovnako vychádzať (PL. ÚS 8/2016). Pokiaľ bude zákonodarcu považovať za potrebné rozšíriť zákonnú úpravu z dôvodu ochrany utajovaných skutočností, je to vecou jeho zväzenia nad rámec nevyhnutnej ingerencie ústavného súdu týmto nálezom pri viazanosti ústavného súdu rozsahom a dôvodmi podaného návrhu podľa § 45 zákona o ústavnom súde (s poukazom na možné riešenie, resp. jeho obsahový prvok napr. v bode 60 in fine tohto odôvodnenia). K záveru uvedenému v predchádzajúcom bode je pre objasnenie právneho názoru ústavného súdu v jeho nevyhnutných súvislostiach potrebné uviesť, že bezpečnostné záujmy Slovenskej republiky budú v budúcnosti naďalej pri rozhodovaní o pobyte cudzinca chránené (obligatónym) vyžiadaním si stanoviska Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva. Meritórne rozhodujúci orgán (policajný útvar) však bude zvažovať relevantné aplikačné kritérium [„dôvodnosť podozrenia, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie“ na základe týmto nálezom nedotknutej úpravy § 48 ods. 2 písm. b), § 33 ods. 6 písm. b) zákona o pobyte cudzincov] autonómne, teda bez viazanosti stanoviskom Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva. To umožní nielen reálny presun rozhodovania vo veci samej na orgán verejnej správy, ktorému je v správnom konaní zákonom kompetenčne zverený, ale aj naplnenie materiálnej možnosti súdnosprávneho prieskumu takého rozhodnutia, aktuálne eliminovanej kogentným znením § 33 ods. 6 písm. o) a § 48 ods. 2 písm. h) zákona o pobyte cudzincov (absolutizujúcimi pre rozhodovanie o pobyte stanoviská Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva ako fakticky meritórne rozhodujúceho orgánu). Prieskum správneho súdu získa svoj reálny podklad doplnením zákonnej úpravy popísaným v predchádzajúcom bode v obligatórnej častiprípadne aj v ďalších ústavných súdom skôr naznačených súvislostiach.“

17. Na tomto mieste považuje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky za dôležité zdôrazniť, že zatiaľ čo derogačné účinky určujú, kedy prestáva byť derogovaný predpis platným, neaplikovateľnosť znamená, že všeobecné súdy nemajú aplikovať ustanovenia zákona, ktoré bolo ako protiústavné zrušené Ústavným súdom, a to aj v prípade, že účinky takéhoto nálezu nastanú až v budúcnosti. Ústavný súd SR tiež judikoval, že aj keď síce k pozbaveniu platnosti derogovaného zákona dochádza s účinkom „ex nunc“, rozpor s ústavným poriadkom, ktorý bol dôvodom zrušenia zákona nastáva už v priebehu jeho platnosti.

18. Účinok „ex nunc“ nevyklučuje, že práve aplikácia protiústavného právneho predpisu zo strany orgánu verejnej moci mohla viesť k zásahu do základného práva alebo slobody jednotlivca. Preto nemožno v

niektorých prípadoch aplikovať právnu úpravu účinnú v relevantnom období, aj keď táto bola zrušená derogačným nálezom pre neústavnosť až následne.

19. S prihliadnutím na uvedené, možno konštatovať, že pokiaľ bol aj zákon zrušený pre rozpor s ústavným poriadkom, tak v zásade neprestáva byť vo vzťahu k právnym skutočnostiam nastaným behom jeho platnosti aplikovateľný, s výnimkou ak sa derogačný dôvod týka zásahu do ústavou garantovaných základných práv a slobôd (materiálneho jadra ústavy). Uvedené by pritom malo platiť aj vo vzťahu k výkonu práv a povinností z rozhodnutí orgánu verejnej moci vydaných na základe zrušeného právneho predpisu.

20. Všetky orgány verejnej moci vrátane sú povinné interpretovať výklad ústavných zákonov, zákonov a ďalších právnych predpisov v súlade s generálnym interpretačným princípom zakotveným v čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého takýto výklad musí byť v súlade s ústavou.

21. Vzhľadom k tomu, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom PL. ÚS 17/2022-96 zo dňa 13.12.2023 rozhodol, že ustanovenia § 33 ods. 6 písm. o) a § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ustanovení ktorých žalovaný rozhodoval, a to tým spôsobom, že výlučne prihliadal na nesúhlasné stanovisko SIS s udelením trvalého pobytu (v zmysle § 120 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z.), ktoré je ustanovené ako jeden z dôvodov na zamietnutie žiadosti, rozhodol o zamietnutí žiadosti sťažovateľky o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky, rozhodol v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z., ktoré stratilo účinnosť dňom zverejnenia Nálezu Ústavného súdu SR PL. ÚS 17/2022-96 zo dňa 13.12.2023 v zbierke zákonov, preto bolo potrebné kasačnej sťažnosti sťažovateľky, ktorá smerovala proti rozsudku krajského súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľky zamietnutá, vyhovieť, zmeniť rozsudok krajského súdu, rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie podľa § 462 ods. 2 SSP.

22. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že krajský súd nerozhodol vecne správne, keď žalobu sťažovateľky zamietol, pretože preskúmané rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané na základe ustanovení zákona o pobyte cudzincov, ktoré ústavný súd vyhlásil za rozporné s ústavou.

23. Ústavný súd v náleze PL. ÚS 15/2020-63 okrem iného uviedol, že aplikovaním napadnutého § 48 ods. 2 písm. h) a § 125 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov správny orgán rozhoduje o udelení trvalého pobytu, resp. jeho zrušení podľa § 50 ods. 1 písm. a), na základe stanoviska Slovenskej informačnej služby, resp. Vojenského spravodajstva, pričom špecifikom tejto úpravy je, že na základe ich nesúhlasného stanoviska je policajný útvar povinný žiadosť o udelenie trvalého pobytu zamietnuť (trvalý pobyt zrušiť). Nemožno teda prehliadnuť, že problém navrhovateľom napadnutej právnej úpravy spočíva v zásahu do zákonom predpokladanej právomoci správneho orgánu povolaného rozhodovať o právach a povinnostiach cudzinca. Možno sa preto stotožniť s názorom navrhovateľa, podľa ktorého napadnutú právnu úpravu možno charakterizovať tak, že „suverénom“ pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie trvalého pobytu (pri jeho zrušení) alebo prechodného pobytu za tejto situácie nie je správny orgán, na ktorý sa nositeľ základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy obrátil, pretože mu zákonodarca zveril poskytovanie ochrany základnému právu zaručenému čl. 46 ods. 1 ústavy, ale spravodajská služba, ktorá fakticky rozhoduje o výsledku žiadosti o udelenie pobytu cudzincovi, a to bez toho, aby jej zákon zveroval rozhodovanie o verejných subjektívnych právach fyzických osôb v (tejto) oblasti verejnej správy. Pretože spravodajskej službe rozhodovanie o týchto verejných subjektívnych právach cudzinca zákon nezveruje, niet ani zákonnej úpravy, ktorá by dotknutým fyzickým osobám garantovala potrebné procesné práva pri ochrane ich práv voči spravodajskej službe (jej negatívne stanovisko). Takéto skryté odňatie právomoci správne orgánu napriek jeho deklarovaniu zákonom o pobyte cudzincov je v podmienkach právneho štátu ústavne neprijateľné, pretože robí iluzórnou právnu ochranu, ktorej poskytovanie je formálne zverené správne orgánu bezvýhradne viazanému stanoviskom iného orgánu verejnej moci (spravodajská služba), ktorý zákonodarca na účel poskytovania právnej ochrany vo vymedzenom okruhu právnych vzťahov neurčil. Je preto ústavne neprijateľné a v rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu, aby rozhodovanie o udelení trvalého pobytu (jeho zrušení) alebo prechodného pobytu, teda rozhodovanie o verejných subjektívnych právach účastníka konania, zákonom zverené správne orgánu (policajnému útvaru), bolo založené výhradne na stanovisku

spravodajskej služby, ktoré musí správny orgán rešpektovať, a to dokonca bez znalosti jeho dôvodov. Aj z týchto dôvodov ústavný súd konštatuje nesúlad § 33 ods. 6 písm. o) a § 48 ods. 2 písm. h) zákona o pobyte cudzincov s čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy.

24. O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky tak, že žalobkyni, ktorá mala úspech vo veci priznal náhradu trov kasačného konania podľa § 467 ods. 1 a 2 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p.

25. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.